

Når man har den grundholdning, at det er den vej, vi skal, kan vi jo ikke med den ene hånd skrive forslag, der går ud på, at alle mere eller mindre skal gå på en eller anden uddannelse og med den anden hånd yde støtte gennem skatteyderkronerne – det hænger jo ikke sammen.

Derfor er der en linje i Fremskridtspartiets politik også på dette område: Der må naturligvis ske en forbedring af erhvervslivets vilkår. Så kan man sige, at i forhold til udlandet har vi utrolig gode konkurrencevilkår og alt det her; det kender vi jo særlig fra de socialistiske partier, der kommer med disse meldinger, men ikke desto mindre mener vi, at vi skal gøre mere for erhvervslivet; vi skal gøre det optimale for, at der netop sker en større ekspansion af erhvervslivet, afsætning af flere varer til både indlandet og udlandet, og det gøres altså ved, at man sænker skattetrykket, og det kan kun sænkes ved, at man også holder tilbage med de offentlige udgifter.

Det er bare én lille brik, hvor vi synes, at disse udgifter ikke står mål med det, man får ud af det i sidste ende. Det er nemlig et langt perspektiv, vi taler om her; det er ikke fra år til år eller dag til dag, dette kan ændres. Det ved vi alle sammen, og derfor må der være en eller anden logik i det, man fremlægger.

Der er ikke noget, der er nemmere end at stå her på Folketingets talerstol og dele julegaver ud til højre og venstre, men der må også være baggrund i det, man foreslår; der må være sammenhæng i tingene, og det er der ikke fra de partier, der ønsker konstant at tage imod.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er faktisk glad for, at det nu blev klart, at Fremskridtspartiet mener, at det er de unge mennesker, som ikke kan få en praktikplads, der skal betale for erhvervslivets ekspansion. Jeg synes, erhvervslivet skulle have tænkt sig om noget før og så taget de elever i praktik.

Hvis man nu går lidt længere frem netop om nogle år, når dette opsving, vi taler så meget om, bider sig endnu mere fast, så vil det være det selvsamme erhvervsliv, som kommer til at mangle udlært arbejdskraft, og så kunne det jo godt være, Fremskridtspartiet med de holdninger, de fremlægger her, får et problem.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg synes, det er interessant, at hr. Jan Kørpe Christensen ikke forholder sig til den problemstilling, jeg rejste.

Det er da meget flot, at man har et ideologisk program, som man ønsker at køre af, og som skal læses op, hver gang man står på talerstolen. Det er da meget interessant, og jeg har da også al mulig respekt for, at man forsøger på at lave programmer, der hænger sammen i partierne. Det gør sådan set ikke nogen skade.

Men hr. Jan Kørpe Christensen forholder sig ikke til den konkrete virkelighed, og den virkelighed består altså i – det så man jo bl.a. i 1980'erne – at erhvervslivet ikke tænker langsigtet, når det handler om uddannelse. Det er meget, meget få virksomheder, som har en langsigtet uddannelsespolitik, og det kan de naturligvis ikke have, fordi de er små, og fordi de har et ensidigt forhold til, hvad deres opgave er. Det ved vi jo godt. Det forholder hr. Jan Kørpe Christensen sig ikke til.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Noget, hr. Bruno Jerup ikke forholder sig til, er netop, hvor disse kroner skal findes. Vi diskuterede det som sagt i november 1992 – da var hr. Bruno Jerup af naturlige årsager ikke med – hvor forliget omkring udgifterne til det blev indgået.

En ting er, at man her fra talerstolen siger, at vi selvfølgelig skal have disse unge i beskæftigelse; det grundsynspunkt er vi naturligvis enige i, men jeg vil gerne spørge hr. Bruno Jerup: Hvordan får vi det?

Dér vil jeg også godt sige til Socialdemokratiets ordfører, at det da er helt i orden, at man taler så meget om, at der ingen langsigtet planlægning er fra erhvervslivet, men hvis erhvervslivet skal kunne tage de unge, så må man skabe vilkår, der gør, at de kan optage disse unge mennesker. Det har man ikke gjort; det har man ikke været villig til i det danske samfund. Man har intet gjort i den retning, for at erhvervslivet netop kunne få de bedst mulige vilkår og dermed også opluge flest mulige unge i erhvervslivet.

Man har lavet dette her forlig allerede i 1992 og vil nu fortsætte med det; nu skal arbejdsgiverne til at fortsætte med betaling, for det er jo arbejdsgiverne, der kommer til at betale for netop det, man laver her. Det er jo klart, at når